

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupena Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 29 A 151/2016 - 59,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2016, č. j. MV-95135-6/SO-2013, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 2. 2013, č. j. OAM-24162-30/DP-2012, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (účasti v právnické osobě).

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu dne 26. 10. 2018 kasační stížnost, kterou doplnila dne 12. 12. 2018. V kasační stížnosti navrhla, aby jí byl přiznán odkladný účinek, přičemž tento návrh doplnila dne 12. 11. 2018. Uvedla, že v návaznosti na napadené rozhodnutí bude nucena vycestovat z území České republiky. Žije zde přitom již od roku 2007 a má vytvořeno trvalé rodinné, sociální a životní zázemí. Sdílí domácnost se svým manželem, který na území České republiky pobývá od roku 1999 a s nezletilou dcerou narozenou v roce 2008 na území České republiky. Oběma zde byl povolen trvalý pobyt. Dcera chodí do páté třídy, má zde kamarády a v zemi původu rodičů nikdy nežila, jezdí tam pouze na návštěvu za prarodiči. Rodina stěžovatelky je plně integrována do společnosti, všichni ovládají český jazyk, mají zde řadu přátel. Nucené vycestování by znamenalo citelný zásah nejen pro ni, ale i pro jejího manžela a nezletilou

dceru. Stěžovatelka by musela zpřetrhat veškeré vazby, které si za dobu 11 let vytvořila. Na Ukrajině stěžovatelka po této době již nemá žádné zázemí a nemohla by navázat na svou dřívější práci. S ohledem na nedostatek pracovních příležitostí pak není jisté, že by získala práci a mohla zabezpečovat své rodiče. Vycestováním by bylo porušeno rovněž její právo na spravedlivý proces, neboť by nemohla být v kontaktu se svou právní zástupkyní a nemohla by v řízení vystupovat osobně. Navíc je u správního orgánu I. stupně vedeno řízení o žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě nuceného vycestování by došlo k přetržení doby 5 let nepřetržitého pobytu, a stěžovatelka by tak ztratila možnost získat trvalý pobyt, přičemž není reálné, aby stěžovatelka požádala o nové povolení k pobytu na území České republiky. Je všeobecně známo, že v současnosti je prakticky nemožné získat termín k podání takové žádosti na zastupitelském úřadu. Případný návrat do České republiky je tedy spojen s reálnými obtížemi.

[4] Žalovaná ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 7. 9. 2016 a poukázala na nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EZ ze dne 17. 5. 2017, jímž došlo ke zrušení vízové povinnosti pro občany Ukrajiny s biometrickým pasem.

[5] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[6] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud shledal návrh stěžovatelky důvodným, neboť stěžovatelka doložila a prokázala, že jí v důsledku výkonu rozsudku krajského soudu hrozí nepoměrně větší újma než jiným osobám. Soud přihlédl zejména k tomu, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zrušeno existující povolení k dlouhodobému pobytu, čímž stěžovatelka ztratila oprávnění k pobytu na území České republiky. V důsledku nepřiznání odkladného účinku by tak stěžovatelce hrozila bezprostřední a závažná újma spočívající v tom, že by byla nucena k vycestování z území České republiky, což by mohlo mít negativní vliv na její soukromý a rodinný život, a to zejména za situace, kdy stěžovatelka žije v domácnosti se svým manželem a nezletilou dcerou, která celý život vyrůstala na území České republiky. Odhlédnout nelze ani od toho, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012 - 58, nebo ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 Azs 140/2014 - 25). Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob nebo bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěry, k nimž dospěl krajský soud v usnesení ze dne 20. 9. 2016, č. j. 29 A 151/2016 - 24, který žalobě stěžovatelky rovněž přiznal odkladný účinek. Skutkový stav věci se navíc změnil v tom směru, že se stěžovatelka v průběhu řízení před krajským soudem za tehdy bývalého manžela znovu provdala (dne 3. 12. 2016).

[9] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[10] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se do pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti pozastavují účinky napadeného rozsudku krajského soudu. Tímto usnesením soud nepředjímá meritorní posouzení případu a rozhodnutí ve věci samé.

[11] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že o tomto návrhu nemohl rozhodnout dříve, než zástupkyně doplnila dne 12. 12. 2018 samotnou kasační stížnost. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17, totiž platí: „*V případě, že stěžovatel podá blanketní kasační stížnost, počne lhůta pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) běžet zpravidla až v okamžiku, kdy stěžovatel doplní důvody, pro něž rozsudek krajského soudu napadá (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).*“

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu